

τοβασίλειον, ἐν ᾧ αἱ κεφαλαὶ εἶνε ἐλαφρότεραι τῶν χαρτίνων ἀετῶν, τὸ ἐφευρόν τὸν χαρτοπόλεμον, τὸ ἔχον τὸν πρωτοτυπότερον συνταγματικὸν χάρτην καὶ οὕτινος ὅλοι οἱ νόμοι εἶνε μόνον εἰς τὸ χαρτί.

††

Φαντάζεσθε εἰκοσιν ἑκατομμύρια διφράγκων καὶ μονοφράγκων χαρτονομισμάτων εἰσβάλλοντα εἰς τὴν ἀγοράν; Τί μεταβολὴ καὶ τί ἀναστάσις! Ἐφυγαδεύθη ἤδη ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος. Θὰ ἐξαφανισθῶσιν ἤδη καὶ αὐτὰ τὰ χάλκινα κέρματα. Οὔτε δεκάραι πλέον ἐστοιβαγμέναι ἐν χονδροῖς κυλίνδροις, οὔτε πληθὺς πενταλέπτων κροτούντων φαιδρῶς ἐντὸς τῶν θυλακίων, οὔτε θόρυβος συναλλαγῆς καὶ ρέστα μετρούμενα ἐπὶ τῶν τραπεζῶν τῶν ξενοδοχείων καὶ τῶν καφενείων. Βωβῶ, ἀψοφητί, θὰ περιέρχωνται ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα τὰ χαρτόφραγκα, ἀψυχα ράκη, ἅτινα θὰ διαφεύγωσιν ἀνεπαισθήτως τῶν δακτύλων, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τις οὔτε ὅτι τὰ εἶχεν οὔτε ὅτι τὰ ἔχασε.

Καὶ τί μωροὶ θὰ εἶνε τότε οἱ τολμηροὶ τυχοδιώκται, οἱ περιερχόμενοι τὴν Καλλιφορνίαν καὶ τὰς ὄχθας τοῦ Βόλγα ἢ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς πρὸς ἀνακάλυψιν χρυσορυχείων καὶ μὴ ἐρχόμενοι εἰδῶ νὰ ιδρύσωσι καὶ ἄλλας Τραπεζὰς πρὸς ἐκκοπὴν χάρτου! Καὶ τί εὐτυχὲς κράτος θὰ ἀποτελοῦμεν, ἐν ᾧ τὰ πάντα θὰ ἔχωσιν ἀξίαν συμβολικὴν! Διότι τί θὰ ἐμποδίζῃ νὰ ἐπεκταθῇ ἐπ' ἄπειρον τὸ εὐεργετικὸν σύστημα καὶ νὰ δημιουργηθῶσι καὶ χάρτιναι δεκάραι καὶ μονόλεπτα ἔτι, καὶ νὰ εἰσαχθῶσι καὶ εἰς δημοσίαν κυκλοφορίαν τὰ ἐν τοῖς χαρτοπαικτεῖσι ἀντιπροσωπεύοντα τὰ τάλληρα στρογγύλα ὀστάρια, καὶ νὰ δοθῇ νομισματικὴ ἀξία εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀστραγάλους, οὓς μεταχειρίζονται ὅταν παίζουν τοὺς ἐμπόρους οἱ παῖδες; Καὶ ἂν ἔχη ὁ προϋπολογισμὸς ἔλλειμμα διατί νὰ μὴ γείνουν δέκα χαρτοκοπήτρια—ὡς τὰ καπνοκοπήτρια—καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν καὶ νὰ κατασκευάζουν χαρτονομισμα ἀπαύστως καὶ νὰ χυθῇ ὅλον εἰς τὸν τόπον καὶ νὰ ζήσῃ ὁ κόσμος;

††

Καὶ ἐν τῇ πλημμύρᾳ ταύτῃ τοῦ χαρτίου ἡ ὑπαρξίς σου, ὦ Χρυσέ, θὰ καταστῇ διὰ τὸν τόπον μας μυθικόν τι! Πῶς θὰ σὲ ἐψαλλεν ὁ Πίνδαρος, ἂν ἔζη κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, ὦ αἰθόμενον πῦρ! Τὴν ἀνάμνησιν τοῦ συμπαθοῦς χρώματός σου θ' ἀναζητῶμεν εἰς τὸ ἐξῆς μόνον εἰς τῶν ἰκτερικῶν τὰς μορφάς. Ἡ δῖψα τοῦ χρυσοῦ, ἡ νεμομένη τὰς νεωτέρας κοινωνίας, δὲν θὰ ὑφίσταται εἰδῶ, ἀφοῦ θὰ εἶσαι ὅλος ἀγνωστος. Θὰ γείνωμεν ὁ μόνος λαὸς τῆς ὑψηλίου ἐν ᾧ θὰ εἶνε ἀδύνατος ἡ λατρεία τοῦ Χρυσοῦ Μόσχου. Θὰ λησμονήσωμεν τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις μας, διότι θὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ Χρυσοῦν Δέρας, ὅπερ κατέκτησαν οἱ Ἀργοναῦται. Καὶ κανεὶς ἱστορικὸς δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ Χρυσοῦς Αἰὼν!

Κράκ

Ο ΨΕΥΤΟΠΟΛΕΜΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. Η ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ.

Τοῦ ψευτοπολέμου ἡμέρ' ἀνατέλλει καὶ ὅπως εἰς τὰ τρία τέταρτα τῶν Ἀθηναϊκῶν οἰκιῶν ἐπικρατεῖ μεγάλη ἀναστάσις καὶ εἰς τὸ ὄλβιον ἐνδιαίτημα τῆς οἰκογενείας Παραδαρμένου. Ἐξύπνησαν ὅλοι ὁμοῦ, ὁ ἀλέκτωρ, αἱ ὄρνιθες, ἡ ὑπηρέτρια, ὁ σκύλος ὑλακτῶν μανιωδῶς τὸν διερχόμενον σαλιεψῆ, ὁ Μιμῆκος ὅστις ἀντὶ καφὲ ἔφαγεν εἰς τὸ μαγειρεῖον

ἐπωφεληθεὶς τῆς γενικῆς συγχύσεως ἐν πινάκιον πλήρες κραμβολαχάνου βραστοῦ, ἀπομειναρίου τοῦ δείπνου. Ὁ κ. Ζαχαρίας ἐξύπνησε τελευταῖος ἀφυπνισθεὶς ἐκ τῆς ἐξῆς ἀβροφρανεστάτης φράσεως τῆς ἀξιολατρεύτου συνεύνου του κυρίας Θεοδώρας:

— Ψοφολογᾷς ἀκόμη; σήκω, βρέ κρεμανταλᾶ, σήκω ἐπὶ τέλους!

— Μά, γυναῖκα! . . . ἀποπειρᾶται νὰ εἴπῃ ὁ κ. Ζαχαρίας, βλέπων μέσον τοῦ παραθύρου ὅτι τὸ σκότος εἶνε ἀκόμη βαθύτερον καὶ ἀπὸ αὐτὰς τὰς σκέψεις τοῦ κ. Ροντήρη.

— Τί γυναῖκα καὶ ξεγυναῖκα! σήμερα εἶνε ὁ ψευτοπόλεμος. Τὸ εἶπε χθὲς τὸ βράδυ στὴ γειτόνισσα ὁ ὑπολοχίας ὁ ξάδελφος τῆς Ἀννίκας τῆς μοδίστρας.

Ὁ κ. Ζαχαρίας γινώσκει ἐκ μακρᾶς πείρας, ὅτι πᾶσα ἀντίρρησης εἶνε ματαία. Ἐγείρεται λοιπόν, τρίβει τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνδύεται καὶ ἀποφασίζει νὰ ὑποστῇ καὶ αὐτὸς κατὰ μίμησιν τοῦ Σωτῆρος τὸ μαρτύριον τοῦ Σταυροῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ.

Ἡ ἐξοδος καὶ ἡ ὁδοιπορία τῆς οἰκογενείας Παραδαρμένου ἐκτελεῖται ὑπὸ τὰ ἐξῆς ἀξιοσημεῖωτα περιστατικὰ ἐν συντόμῳ ἐκτιθέμενα:

Φιλονεικία μεταξύ Μιμῆκου καὶ Βασιλῆος ἰσχυριζομένης ὅτι ὁ πρῶτος ἐπὶ τὸ μισὸν γάλα καὶ ἔκλεψε μίαν πεντάραν ἐκ τῶν προωρισμένων διὰ τὸ ὄψωνιον χρημάτων. Ἐπέμβασις τοῦ κ. Ζαχαρίου καὶ ὑπερχάσις τοῦ ἀξίου αὐτοῦ καὶ προσφιλοῦς γόνου δι' ἐνὸς λακτίσματος ἐπὶ τῶν κατωτέρων σαρκωδῶν καὶ σφαιρικῶν μερῶν τοῦ σώματος τῆς ὑπηρέτριας.

Φιλονεικία μεταξύ κυρίας Θεοδώρας καὶ ἀμαξηλάτου διὰ τὸ ἀγῶγιον. Ἡ κυρία Παραδαρμένου ἐκφέρει τὸν ὀρισμὸν ὅτι ὅλοι οἱ ἀμμηλάται εἶνε πλεομπαῖκται!

Ἐρὶς μετὰ κραυγῶν καὶ παρεμβάσεως κλητῆρων εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς ὅπου κατὰ λάθος ἔφερε τὴν οἰκογένειαν ὁ ἀμαξηλάτης.

Ὁδοιπορία ἀποστολικὴ ὑπὸ θερμοκρασίαν σιθριανὴν μέχρι τοῦ σταθμοῦ Λαυρείου. Φιλοσοφικὴ σκέψις τοῦ κ. Ζαχαρίου: ἀφοῦ ὁ ψευτοπόλεμος ἔχει τόσα βάσανα, φαντάσῃ ὁ ἀληθινός!

Ἀνταλλαγὴ ζωηροτάτων λέξεων μεταξύ ἐνὸς ὑπαλλήλου τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τῆς κυρίας Θεοδώρας διατεινομένης ὅτι ὅταν ἔρχεται κόσμος ὁ σιδηρόδρομος πρέπει νὰ ξεκινᾷ ἀμέσως καὶ νὰ μὴ τῆς λέγουν γιὰ μηχαναῖς καὶ ζευμηχαναῖς γιὰτὶ ἔχει καὶ αὐτὴ μίαν μηχανὴν τοῦ ραψίματος σπῆτι καὶ ζεύρει ἀπὸ τέτοιαις δουλειαῖς!

Συνωθισμὸς φρικτὸς καταπάτησις ἀγροῖκος τοῦ μόνου κάλου τοῦ κ. Ζαχαρίου' κατάπτωσις τοῦ φεσίου τῆς κυρίας Θεοδώρας' διαστροφή ἀπατρόπαιος τῆς ἄκρας ῥίνος τῆς δεσποινίδος Οὐρανίας ὑπὸ τοῦ ἀγκῶνος ρωμαλέου χωρικοῦ ὑπεξαίρεσις τριῶν πορτοκαλλίων ἐκ τῆς καλάθου ὀπωροπώλου ὑπὸ τοῦ Μιμῆκου ἐπωφεληθέντος τῆς εὐκαιρίας.

Ἐρώτησις τοῦ Μιμῆκου πρὸς τὸν πατέρα του: — Διατί ὁ σιδηρόδρομος τρέχει;

Ἀπάντησις περιεκτικὴ καὶ ἠθικὴ τοῦ κ. Ζαχαρίου: — Ἡμποροῦσα νὰ σοὶ ἀποτείνω καὶ ἐγὼ τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν καὶ διὰ τὴν μύτην σου: μάθε ὁμῶς ὅτι κάθε πρᾶγμα τὸ ὅποιον μένει ἄργόν καὶ ἀκίνητον τρέχει εἰς τὸν ὀλεθρόν του.

Μετὰ τὴν πατρικὴν ταύτην παραίνεσιν καὶ ἐξήγησιν ὁ Μιμῆκος σιωπᾷ, κρύπτεται εἰς μίαν γωνίαν καὶ δὲν ἀναφαίνεται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου μένει ἀφανής. Ἡ ἐξήγησις τοῦ μυστηρίου εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον.